

Arrest

nr. 34 364 van 19 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2009.

Gezien het arrest van 20 augustus 2009 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de verdere behandeling van de zaak wordt gesteld op de terechtzitting van 3 september 2009.

Gezien het arrest van 14 september 2009 met nr. X waarbij de behandeling van de zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden en de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2009.

Gezien de repliekmemoirie.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 september 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 21 september 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trof op 7 september 2005 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Verzoekster diende op 3 oktober 2006 een asielaanvraag in.

1.5. Op 15 januari 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.6. Op 22 januari 2007 trof de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 7 maart 2007 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.8. Op 20 november 2007 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 7 februari 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster eveneens de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 15 februari 2008 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.10. Op 3 april 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.11. Op 28 juli 2008 dienden verzoeker en verzoekster samen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 26 maart 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij werd betekend op 21 april 2009 en is gemotiveerd als volgt:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat de heer D. sinds 03.09.2004 in België verblijft en dat mevrouw T. hier verblijft sinds 03.10.2006, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat de heer D.I. Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en zicht heeft op werk, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van de heer D., ingediend op 03.09.2004, werd afgesloten op 22.01.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 05.02.2007. Op 07.03.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 11.04.2007. Betrokkene diende uiterlijk op 11.05.2007 het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De asielprocedure van mevrouw T., ingediend op 03.10.2006, werd afgesloten op 15.02.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Op 15.02.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, haar via de post betekend op 22.02.2008. Betrokkene diende uiterlijk 30 dagen later het grondgebied te verlaten, doch zij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel

en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk twee jaar en vijf maanden voor de procedure van de heer D. en iets meer dan een jaar en vier maanden voor mevrouw T. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De ingeroepen elementen, namelijk dat betrokkenen risico zouden lopen bij een terugkeer naar Nepal, werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Gezien aan hun asielrelaas geen geloof werd gehecht, kan ook het argument dat betrokkenen een even groot risico zouden lopen in India aangezien de Indische en Nepalese autoriteiten zouden samenwerken volgens betrokkenen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Het feit dat de heer D. tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de Regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. Betrokkenen halen aan dat zij niet terug kunnen naar Nepal of naar India aangezien zij niet over de nodige financiële middelen beschikken, zij er geen legaal verblijf zouden genieten, zij daar verstoken zouden blijven van elementaire zaken als huisvesting en gezondheidszorg en het IOM deze kosten niet zou kunnen dekken omwille van het feit dat het niet zou gaan om een terugkeer van meer dan vijf jaar. Betrokkenen kunnen echter wel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en om de nodige documenten voor de terugreis te verkrijgen. Het feit dat het verscheidene maanden in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen en dat zij niet gemachtigd zouden zijn tot een verblijf in India, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze beweringen niet de nodige bewijzen voorleggen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet terug kunnen naar Nepal of India niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat het aangehaalde argument betreft dat deze kosten dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren dient opgemerkt te worden dat deze formule van toepassing is voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken. Tot slot wat betreft het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor India geeft, waar de bevoegde ambassade voor Nepal zich bevindt, en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, aangezien de activiteiten van betrokkenen niet kaderen binnen een dergelijke toeristische aangelegenheid. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst of naar een plaats waar zij kunnen verblijven en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Een eerste terechtzitting in onderhavige zaak werd vastgesteld op 9 juli 2009. Voor wat betreft het tweede en derde aangevoerde middel hebben de pleidooien toen plaatsgegrepen. Voor wat betreft de bespreking van het eerste middel werd ter terechtzitting van 9 juli 2009 gewezen op het arrest van de Raad van State van 8 mei 2009 met nr. 193 106. Ter terechtzitting werd de behandeling van de zaak tegensprekelijk uitgesteld tot de terechtzitting van 3 september 2009 om de verwerende partij toe te laten een nota op te stellen bevattende een technische uiteenzetting aangaande de beveiliging of versleuteling van de op de bestreden beslissing gehanteerde handtekening.

2.2. De verwerende partij heeft op 2 september 2009 aan de Raad en verzoekers een nota verzonden, opgesteld op 1 september 2009 door de heer F. Pynckels, directeur-generaal ICT van de FOD Binnenlandse Zaken aangaande *“het gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel.”*

2.3. Op de terechtzitting van 3 september 2009 verklaren verzoekers kennis genomen te hebben van deze nota doch wensen zij uitstel te verkrijgen om deze nota nader te bestuderen. Tevens wensen zij schriftelijk te reageren op deze nota. Dit wordt ter terechtzitting van 3 september 2009 toegestaan. Tevens wordt door de waarnemend voorzitter aangekondigd dat de zaak met toepassing van artikel 39/10, derde lid, van de Vreemdelingenwet zal verzonden worden naar een kamer met drie leden. Dit wordt bevestigd in het tussenarrest nr. 31 495 van 14 september 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt vastgesteld op de terechtzitting van 28 oktober 2009 om 9uur 30.

2.4. Per faxbericht en per aangetekend schrijven van 27 oktober 2009 verzenden verzoekers aan de Raad en de verwerende partij een “replekmemorie”. Deze bevat een herhaling van het eerste middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, aangevuld met een rubriek “replek”, waarin de in punt 2.2. bedoelde nota besproken wordt. Zij bevat tevens een herhaling van het tweede en derde middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.5. Partijen uiten noch mondeling noch schriftelijk opmerkingen aangaande het hierboven geschetste procedureverloop en betwisten evenmin de ontvankelijkheid van de in de punten 2.2. en 2.4. vermelde processtukken. In geval van een kwestie die de openbare orde raakt, namelijk de mogelijke onbevoegdheid van de steller van akte en gelet op de inquisitoriale aard van de rechtspleging voor de Raad, dient de Raad in de mogelijkheid gesteld te worden hieromtrent bijkomende informatie in te winnen van partijen. Gelet op het (essentieel) schriftelijk en tegensprekelijk karakter van de rechtspleging voor de Raad [cfr. artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19 en 91)], dient een mogelijkheid van schriftelijk verweer geboden te worden aan de partijen.

2.6. Dientengevolge verklaart de Raad de in punt 2.2. bedoelde nota en de in punt 2.4. bedoelde “replekmemorie” ontvankelijk, ook al worden zij in voorliggende procedure niet voorzien in de Vreemdelingenwet of het PR RvV, met dien verstande dat gelet op het gestelde in punt 2.1. en het gegeven dat het indienen van een replekmemorie niet voorzien is in het kader van een schorsings- en annulatieprocedure, enkel de replek van verzoekers in het kader van het eerste middel in aanmerking wordt genomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2, § 1 en 4 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 1995.

3.2. Verzoekers betogen als volgt: *“De bestreden beslissing werd beweerdelijk genomen door attaché KDB. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de “Minister of zijn gemachtigde”. Het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze*

gemachtigde van de Minister zijn. De akte vermeldt een schijnbaar elektronische handtekening van attaché KDB. Dat ten overvloede geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder zulks een akte. Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen. Dat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché genomen werd dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat. Dat derhalve niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk genomen werd door attaché KDB en dus door een gemachtigde van de minister. Dat zulks een handtekening geenszins een elektronische handtekening is daar het geen elektronische gegevens betreft. Dat de beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard."

3.3. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen als inleidende opmerking het volgende: "(...) Verzoekers zeggen dat ze niet kunnen nagaan of de beslissing genomen is door een bevoegde attaché, of dat de handtekening er door een derde is op geplaatst. De handtekening is geenszins een elektronische handtekening. De verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat de betwisting van de handtekening noch dienstig noch nuttig is. Uit het administratieve dossier en uit de hele feitelijke situatie die daaruit naar voor komt, en door verzoekende partij niet betwist wordt, blijkt overduidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was en dat het bestuur alzo beslist heeft. Beweren dat een derde, die dan vermoedelijk vreemd is aan het bestuur, de bestreden beslissing zou getroffen hebben via een "gestolen" en dus valse handtekening, wat verzoekers uiteindelijk doen, mist in casu elke redelijke grond en elke feitelijke aanleiding. (...)"

3.4. Verzoekers stellen in hun repliekmemoire ondermeer het volgende : "Dat de rechtsvraag die hier gesteld wordt de volgende is: dient een bestuurde op het ogenblik dat hij een beslissing ontvangt (hetgeen impliceert dat hij een origineel krijgt) te weten wie de beslissing genomen heeft zodat hij de mogelijke onbevoegdheid van de desbetreffende persoon kan verifiëren ten einde zijn beroepskansen in te schatten. Men zou kunnen redeneren dat het gebrek aan handtekening niet zozeer een substantiële onregelmatigheid uitmaakt is en het feit of er nu een mechanisch geplaatste handtekening dan wel een originele op de beslissing wordt vermeld eigenlijk irrelevant is. Verzoekers menen dat het gebrek aan een handtekening in elk geval een substantiële onregelmatigheid uitmaakt. Verzoekers verwijzen naar arrest 32.902 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij besloten werd dat de handtekening van een niet bevoegd persoon een substantiële onregelmatigheid uitmaakt. Dat indien men zou aanvaarden dat het gebrek aan handtekening zulks niet zou zijn dan zou een overheidsinstelling ter vrijwaring van haar rechten een beslissing kunnen nemen zonder er een handtekening te plaatsen. Zij zou zulks immers telkens kunnen "regulariseren" wanneer zich een probleem voordoet, hetgeen uiteraard indruist tegen elke logica. Dat op zo'n wijze bestuurd nooit zouden kunnen weten wie de bestuurshandeling heeft gesteld, laat staan een rechtbank die dan over zo'n geschil moet oordelen. Verzoekers menen dan ook dat het gebrek aan handtekening in elk geval een substantiële onregelmatigheid zou vormen. Dat het nu net het gebrek aan een originele handtekening is welke maakt dat verzoekers niet kunnen verifiëren wie de beslissing heeft genomen."

3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde". Dit wordt herhaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet langer geregeld in het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden, maar wel in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het voormeld ministerieel besluit van 17 mei 1995 (hierna: Delegatiebesluit). Ondertussen werd het wederom gewijzigd door het ministerieel besluit van 17 juni 2009 tot wijziging van het Delegatiebesluit.

Artikel 6 van het Delegatiebesluit, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, is in werking getreden op dag van publicatie in het Belgische Staatsblad, namelijk 26 maart 2009, en bepaalt dat voor de toepassing van artikel 9, eerste lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren.

3.6. Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld: “*Voor de Minister van Migratie-en asielbeleid, K.D.B., attaché.*” De Raad leidt uit het betoog van verzoekers af dat zij de bevoegdheid op zich van attaché K.D.B. om de bestreden beslissing te treffen niet betwisten. Volgens verzoekers vermeldt de akte een schijnbaar elektronische handtekening, namelijk een gescande handtekening van attaché K.D.B. waaromtrent geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat. Verzoekers' stelling komt erop neer dat een derde, onbevoegde persoon zich wel eens de gescande handtekening van attaché K.D.B. zou kunnen toegeëigend hebben om deze in een zelf aangemaakte beslissing te plakken.

3.7. De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van 20 oktober 2009 met nr. 32 902 wijst de Raad erop dat hierin niet gesteld werd dat de manuele handtekening van de ondertekende ambtenaar een vereiste is voor de rechtsgeldigheid van de beslissing, doch wel dat uit de manuele handtekening zonder bijkomende vermelding in het licht van artikel 57/9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat een onbevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Wat uit voormeld arrest wel kan afgeleid worden is dat elk optreden van een overheid zijn oorsprong dient te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden, zoals reeds eerder gesteld, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het Delegatiebesluit van 18 maart 2009. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

3.8. De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Noch de door verzoeker aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cfr. RvS 30 september 2008, nr. 186 670.). Uit de door de verwerende partij neergelegde nota van 1 september 2009, opgesteld door de heer F. Pycnkels, directeur-generaal ICT van de FOD Binnenlandse Zaken aangaande “*het gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel*” en verklaringen ter terechtzitting van de verwerende partij hieromtrent kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een “*digital image*” van de handtekening is (cfr. S. VAN DEN EYNDE, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. STEYAERT, U. MARIS en E. GOUBIN (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de “*digital image*” van de handtekening die betekend werd aan verzoekers en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

3.9. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

3.10. Alhoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, §3, van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, §3, van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, §5, van de wet van 9 juli 2001 (zie infra punt 3.17.), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cfr. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a, “The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.”* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

3.11. Verzoekers stellen het volgende in hun repliekmemoire: *“Dat voor het overige opvalt dat gedaagde hoewel zij beweert dat het gaat om een systeem dat zou volstaan geen enkele erkenning noch certificaat kan voorleggen waaruit de degelijkheid van haar systeem blijkt, nochtans is dit één van de voorwaarden om te kunnen spreken van een elektronische handtekening. Dat de reden waarom zij dit niet doet ofwel te maken heeft met onachtzaamheid dan wel met het feit dat het systeem in tegenstelling tot hetgeen zij beweert niet waterdicht is”*. Het wordt echter niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, §4, van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2°, van de wet van 9 juli 2001, hoewel de verwerende partij dit standpunt lijkt in te nemen in haar verweernota. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Uit de door verwerende partij neergelegde technische nota kan afgeleid worden dat zij niet tewerk gaat met dergelijke sleutels. Noch de door verzoekers aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

3.12. Artikel 2, 1°, van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

3.13. Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling . Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- *“Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.”* (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);
- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.”* (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larrier, Brussel, 2004, p.421 en 551);
- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, *De Elektronische handtekening* (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *“Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”*
- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (*De juristenkrant*, 18 november 2003, afl.78, p.1);
- *“Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.”* (P. VAN EECKE, *“Bewijsrecht en digitale handtekeningen : nieuwe perspectieven”*, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);
- *“Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of assymetrische encryptietechnieken.”* (R. DE CORTE, *“Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *“de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.”* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf)

3.14. Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient te beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

3.15. Verzoekers stellen in hun “replekmemorie” het volgende: *“Echter vanaf zij wordt afgedrukt op papier gaat het om een mechanisch aangebrachte handtekening waarvan de juridische waarde gelijk is aan dat van een stempel. Verzoekers vrezen dat de Belgische Staat dan ook verkeerdelijk lezen dat een ingescande handtekening in al zijn vormen een elektronische handtekening blijft hetgeen uiteraard niet het geval is. Verzoeker verwijst naar de bespreking door Bertel de Groote inzake elektronische handtekeningen getiteld “De elektronische handtekening; ceci n’est pas une signature”. (http://webs.hogent.be/bgro479/Documentatie_BestandenJTeksten!Andere_tekstenIBDG_EHANDT_congres_04_1203.pdf). Verzoekers voegen het artikel toe als stuk. Verzoekers verwijzen naar punt 5 in het artikel meer bepaald het onderscheid tussen de ingescande handtekening welke voorkomt in een email dan wel een ingescande handtekening welke wordt afgedrukt op papier. Uiteraard verliest de ingescande handtekening hierdoor zijn elektronisch karakter en daarbij ook de waarborgen dat zij effectief werd geplaatst door de natuurlijke persoon die de handtekening er op zette. Immers elkeen kan op zeer eenvoudige wijze met een computer of zelf met een schaar en lijm zulks een handtekening zetten onder het is eender welk document.”*

3.16. De stelling van verzoekers, onderbouwd met één artikel uit de rechtsleer, kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument met de gescande handgeschreven handtekening uitgeprint wordt en de papieren versie vervolgens in het administratief dossier opgenomen wordt en betekend wordt, houdt niet in dat de gescande handgeschreven handtekening die zich erop bevindt, haar elektronisch karakter of gecomputeriseerd karakter verliest en slechts de juridische waarde van een stempel krijgt. De Raad merkt op dat in punt 8 van het door verzoekers ingeroepen artikel van B. De Groote het volgende gesteld wordt: *“Het verdient dus aanbeveling iedere gecomputeriseerde handtekening als een elektronische handtekening aan te merken. Pincodes, biometrische gegevens, een gescande handtekening, een handtekening op basis van symmetrische of asymmetrische encryptie zijn allen handtekeningen.”* Dit sluit aan bij de in punt 3.13 geciteerde rechtsleer. Ten slotte kan nog verwezen worden naar P. Van Eecke, “De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening” (De Boeck & Larrier, Brussel, 2004, p. 553-554), die onder de rubriek *“presentatie van de handtekening aan de rechter”* het volgende stelt: *“Waarschijnlijker is echter dat het elektronisch bewijsstuk helemaal niet op elektronische wijze aan de rechtbank wordt meegedeeld maar op een papieren drager wordt afgedrukt en bij het dossier wordt gevoegd (...). Een digitale handtekening ziet er op papier zeer vreemd uit, maar zij blijft geprint even geldig als in elektronische vorm.”*

3.17. Artikel 4, § 5, van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende :

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

3.18. De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*

- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*

- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

3.19. Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

3.20. De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cfr. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p.187).

3.21. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché K.D.B, wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché K.D.B. zich als gemachtigde van de minister de inhoud ervan toe-eigent. Uit de door verweerder overgemaakte nota (zie infra punt 3.24.) blijkt dat eenmaal de beslissing die elektronisch werd aangemaakt, gevalideerd werd, zij niet meer kan veranderd worden, waardoor de integriteit van de akte wordt bewerkstelligd.

3.22. Verzoekers betwisten niet dat de elektronische handtekening die onderaan de bestreden beslissing figureert, de elektronische weergave is van de manuele handtekening van attaché K.D.B. Uit de door de verwerende partij overgemaakte nota met opmerkingen (cfr. punt 3.23.) en verklaringen ter terechtzitting van de verwerende partij blijkt trouwens duidelijk dat de ingescande handgeschreven handtekening en de naam van de attaché één ingescand geheel vormen. Verzoekers betwisten evenmin dat attaché K.D.B. de hoedanigheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers niet uitdrukkelijk betwisten dat de betekende afdruk van de elektronisch getroffen beslissing overeenstemt met de elektronisch getroffen beslissing (cfr. infra punten 3.28. en 3.29.). De verzoekende partijen betwisten dus de onveranderlijkheid van de akte niet. De kernvraag van de betwisting vormt de vraag of het systeem van de gescande handgeschreven handtekening voldoende beveiligd is zodat een onbevoegde persoon zich de gescande handgeschreven handtekening van attaché K.D.B. niet kan toe-eigenen om deze plakken in een eigenhandig aangemaakte beslissing. Anders gesteld: is er een veiligheidsmechanisme dat garandeert dat de eigenaar van de elektronische handtekening, in casu attaché K.D.B. wel degelijk degene was die de bestreden beslissing getroffen

heeft? In de rechtsleer wordt deze problematiek ook wel eens omschreven als een probleem van authenticatie. Zo stelt R. De Corte in "Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld", in X., "Privaatrecht in de reële en virtuele wereld" (Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 472): "Onder authenticatie verstaat men het vaststellen van de zekerheid dat een bepaald bericht (eventueel de handtekening) afkomstig is van de persoon die als titularis is aangeduid. Is de afzender wel degelijk de afzender?"

3.23. In haar nota met opmerkingen verstrekt de gemachtigde van de minister diverse argumenten om aan te tonen dat de elektronische handtekening als authentiek te bestempelen is en dat ze dient gelijkgesteld te worden met een geschreven handtekening. Verwerende partij stelt meer bepaald het volgende:

"1. De handtekening is op unieke wijze verbonden aan de ondertekenaar, gezien de naam van in casu K.D.B. onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt automatisch samen in het kadertje met de handtekening.

2. De ondertekenaar is identificeerbaar als zijnde K.D.B..

3. De ondertekenaar in casu K.D.B. heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en code dienen ingevoerd te worden die enkel door de ondertekenaar gekend zijn.

4. Elke wijziging van de gegevens kan achteraf opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen gegevens wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen. (...)"

3.24. Op 2 september 2009 maakt de verwerende partij op verzoek van de Raad bijkomend een nota over aangaande het "gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel." Hierin wordt het volgende gesteld:

"Het elektronisch invoeren van de gescande handtekening in documenten/beslissingen via de Evibel-toepassing is gelinkt aan de Evibel account die beveiligd is door een wachtwoord Dit wachtwoord moet door de gebruiker heringegeven worden op het ogenblik van het invoeren van zijn handtekening Bij een correct wachtwoord wordt de handtekening (Jpeg formaat) van de betreffende gebruiker opgehaald uit een specifieke gegevensbank en in het document/de beslissing gekopieerd

1.1 Beheer van wachtwoorden

De toegang tot de toepassing Evibel wordt gecontroleerd door het gebruik van strikt persoonlijke logins en wachtwoorden:

1 Een Evibel account wordt voor elke individuele gebruiker van de toepassing aangemaakt door de Directie ICT Hierbij wordt

a. De graad en het validatieniveau van de gebruiker ingevuld

b. De handtekening van de gebruiker in de gegevensbank opgeslagen

2 De gebruiker wordt bij zijn eerste aanmelding in de toepassing Evibel door de toepassing gevraagd om een persoonlijk wachtwoord in te geven. Het is de individuele verantwoordelijkheid van elke gebruiker van de toepassing om zijn persoonlijk wachtwoord confidentieel te houden

3 Wachtwoorden worden door de toepassing gecrypteerd (onleesbaar gemaakt) en opgeslagen in de gegevensbank Evibel

4 De gebruiker kan zijn wachtwoord ten allen tijde wijzigen

5 Als een gebruiker zijn wachtwoord vergeten is dient hij contact op te nemen met Directie ICT. Een Evibel administrator zal de gebruiker telefonisch contacteren om zich ervan te vergewissen dat de gebruiker aanwezig is alvorens een reset van het wachtwoord te doen. Vervolgens dient de gebruiker zelf een nieuw wachtwoord op te geven zoals bij zijn eerste aanmelding bij de toepassing

1. 2 De beveiliging van de gegevensbanken

De toepassing Evibel maakt gebruik van verschillende gegevensbanken (o a DBPROD die de meeste gegevens en SIGNATURE die de handtekeningen omvat) Deze gegevensbanken (of de gegevens die zij omvatten) zijn enkel toegankelijk via de zgn. Application role — gebruikers hebben m.a.w. enkel toegang tot de gegevens via de toepassing Evibel.

2. het beheer en de archivering van documenten/beslissingen

Technisch gezien kunnen documenten op 2 verschillende servers worden gestockeerd, onderscheid wordt gemaakt op basis van het gebruik van deze documenten.

- De server INFOARCHI laat toe om grote volumes aan documenten te stockeren, maar is minder performant wat betreft Read/Write (ophalen en wegschrijven van gegevens/bestanden naar de harde schijf). Deze server wordt dan ook gebruikt voor inkomende documenten, alsook documenten geproduceerd door de toepassing Evibel, die niet meer gewijzigd dienen te worden (m.n. Gevalideerde documenten/beslissingen).
- De File server (of INFOARC) wordt gebruikt om documenten/beslissingen te stockeren die door de toepassing Evibel werden geproduceerd en die nog verder bewerkt dienen te worden.

2.1 Het valideren van de beslissingen

Documenten/beslissingen geproduceerd door de toepassing Evibel worden gecreëerd en gewijzigd via een tekstverwerkingprogramma dat geïntegreerd is in de toepassing. De beschikbare functionaliteiten inzake tekstverwerking zijn strikt afgebakend door de toepassing Evibel (o.a. het elektronisch invoeren van de gescande handtekening).

Teneinde de behandeling van een aanvraag (een dossier) te kunnen afsluiten dient de gebruiker zijn, via Evibel aangemaakte documenten/beslissingen te valideren. Deze validatie heeft als onmiddellijk gevolg dat de toepassing Evibel niet langer toelaat deze documenten/beslissingen te wijzigen.

2.2 De archivering van de documenten

De door Evibel aangemaakte documenten worden op de Fileserver (INFOARC) bewaard na aanmaak en alvorens de archivering. Enkel gevalideerde documenten/beslissingen (m.n. documenten / beslissingen die niet meer kunnen/mogen gewijzigd worden) komen in aanmerking voor archivering.

Onder archivering wordt begrepen het verplaatsen van bestanden (i. c. hier documenten/beslissingen) van de snellere Fileserver (INFOARC) naar een tragere archiveringsserver (INFOARCH). Deze verplaatsing van bestanden van de ene naar de andere server heeft voor de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel functioneel belang maar is technisch noodzakelijk om voldoende schijfruimte te kunnen garanderen. Wel van belang voor de Dienst Vreemdelingenzaken is het feit dat de documenten/beslissingen alvorens archivering worden omgezet naar pdf-bestanden zodoende dat hun leesbaarheid naar de toekomst toe gegarandeerd blijft."

3.25. Uit de hierboven vermelde nota van 1 september 2009 van de verwerende partij en verklaringen ter terechtzitting daaromtrent blijkt dat de gescande handtekening enkel gehanteerd wordt binnen het "Evibelsysteem" waarmee elektronische beslissingen worden aangemaakt. Het volstaat dus niet voor een onbevoegde persoon om toegang te krijgen tot de PC van een bevoegd ambtenaar om dan via de aanmaak van een beslissing via het softwareprogramma "Word" of "Wordperfect" de elektronische handtekening van de bevoegde ambtenaar te "plakken" in een zelf aangemaakte beslissing. Een onbevoegde persoon moet zich al meester maken van de persoonlijke login van de PC én het gecrypteerde wachtwoord van het "Evibelsysteem" om een beslissing te kunnen aanmaken en er een elektronische handtekening van een bevoegd ambtenaar op te "plakken". Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij dat er richtlijnen uitgevaardigd werden aangaande de moeilijkheidsgraad van het gehanteerde wachtwoord. Zij dienen (...) letters, (...) cijfers en (...) teken(s) te bevatten. Tevens verklaart de verwerende partij dat dit wachtwoord slechts voor een bepaalde periode geldig is en dat daarna een ander wachtwoord dient gekozen te worden dat verschillend moet zijn van het voorheen gekozen wachtwoord. De Raad neemt dan ook aan dat de gemachtigde van de minister op een voldoende wijze bewezen heeft dat het Evibelsysteem waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd worden, voldoende beveiligd is zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk ondertekend werd door en uitgegaan is van attaché K.D.B., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoekers.

3.26. Verzoekers stellen in hun repliekmemorie het volgende: "Dat verwerende partij daarbij uit het oog verliest dat net dat het probleem is dat zich stelt inzake de ingescande handtekeningen. Men kan onmogelijk opmaken wie daadwerkelijk de handtekening heeft gezet zodat derhalve ook een onbevoegd persoon de handtekening kan zetten. Dat verzoekers betogen dat zij aan de hand van de bestreden beslissing met zekerheid dienen te kunnen opmaken wie de beslissing heeft genomen zodat zij de mogelijke foutieve delegatie dan wel bevoegdheid kunnen controleren hetgeen zij thans niet kan. Het valt overigens op dat verwerende partij geen enkele moeite doet om aan te tonen dat de beslissing effectief werd genomen door de ambtenaar vermeld op de beslissing. Dat elkeen zulks een ingescande

handtekening kan plaatsen op het is eender welk papier mits men beschikt over een scantoestel en een printer. Dat verzoekers perfect de oefening zouden kunnen maken om een ingescande handtekening in dit verzoekschrift te plaatsen hetgeen zij niet zullen doen.”

3.27. De Raad merkt op dat verzoekers in hun “repliekmemorie” vasthouden aan hun stelling dat het om een ingescande handtekening gaat, waarbij om het even wie toegang heeft tot de handtekening op de PC van de betreffende ambtenaar en dat niemand kan garanderen dat het werkelijk de desbetreffende ambtenaar is die de handtekening geplaatst heeft. Verzoekers gaan echter niet in op de argumenten van verwerende partij geuit in haar nota met opmerkingen en nader technisch toegelicht in de in punt 3.24. bedoelde nota die erop neerkomen dat het te dezen een elektronische handtekening betreft waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoekers opwerpen, namelijk dat iemand anders toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van attaché K.D.B. De Raad neemt zoals reeds eerder gezegd dan ook aan dat voldoende bewezen werd dat de bestreden beslissing ondertekend werd door en uitgaat van attaché K.D.B. Een bijkomend stuk uitgaande van attaché K.D.B. die bevestigt dat zij de bestreden beslissing getroffen heeft is derhalve niet vereist. De redenering van de verzoekende partijen komt erop neer dat logins en paswoorden worden “gehackt” door onbevoegde personen opdat deze een negatieve beslissing aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging kunnen treffen of dat onbevoegde personen met scanner en printer de elektronische handtekening van een bevoegde ambtenaar kopiëren en fingeren op een zelf aangemaakte beslissing. Deze redenering vereist een begin van bewijs maar wordt in casu nergens door gestaafd. Er zijn ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier die hierop zouden wijzen. Een dergelijke gratuite redenering is niet bij machte om aan te tonen dat het gehanteerde “Evidelsysteem” niet voldoende beveiligd is. Zij veronderstelt strafbare handelingen zoals valsheid in geschrifte, valsheid in informatica (artikel 210 bis van het Sw.), misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen (cfr. artikel 550 bis e.v. van het Sw.) Dergelijke strafbare handelingen veronderstellen een intentioneel element dat dient aangetoond te worden via een strafrechtelijke procedure. Te dezen kan nog opgemerkt worden dat een handgeschreven handtekening ook kan nagebootst worden en dus evenmin een “waterdichte” garantie vormt dat een beslissing getroffen werd door de bevoegde ambtenaar.

3.28. Verzoekers stellen in hun “repliekmemorie” nog het volgende: *“Dat trouwens van de bestreden beslissing allicht slechts een elektronische versie bestaat zodat gedaagde allicht zijn computerserver zou moeten overmaken ter bewijs dat er zelfs een origineel bestaat, hetgeen zij allicht niet zal kunnen. Dat de beslissing in het administratief dossier slechts een afdruk van de elektronische originele beslissing bevat. Dat derhalve zelfs de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de originele beslissing niet te zien krijgt. Dat verzoekers echter niet akkoord gaan met deze werkwijze. Dat ook in andere rechtstakken zulks ongezien is. Dat indien zulks een systeem zou worden toegelaten de overheid niets in de weg zou staan om elke beslissing die zij met een mechanisch geplaatste handtekening te voorzien.”*

3.29. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of uitvoeringsbepaling daarvan verbiedt dat een afdruk of kopie van de originele beslissing in het administratief dossier wordt opgenomen. Uit de door de verwerende partij neergelegde technische nota blijkt ten andere dat de elektronisch aangemaakte beslissingen bewaard worden. Voor zover verzoekers met bovenvermelde insinuaties willen aangeven dat het wel eens zou kunnen zijn dat de originele elektronische beslissing verschilt van de afdruk ervan, dient de Raad eens te meer vast te stellen dat verzoekers gratuite beweringen uiten. Uit de door verwerende partij verstrekte technische nota blijkt dat de elektronisch aangemaakte beslissing na validatie niet meer kan veranderd worden. De Raad gaat er dan ook van uit dat nadat de beslissing elektronisch werd aangemaakt en gevalideerd, een afdruk ervan betekend werd aan verzoekers en dat een afdruk ervan opgenomen werd in het (schriftelijk) administratief dossier dat samengesteld wordt naar aanleiding van onderhavig beroep. De Raad heeft geen aanwijzingen dat het anders zou verlopen zijn dan hierboven beschreven werd en verzoekers maken evenmin elementen over die hierop zouden wijzen. De Raad heeft geen bezwaren tegen deze werkwijze in afwachting van een elektronische betekening van elektronisch aangemaakte beslissingen en van een procesvoering waarbij het administratief dossier in elektronische vorm wordt neergelegd.

3.30. Concluderend kan gesteld worden dat de Raad aanneemt dat de verwerende partij op een voldoende wijze bewezen heeft dat het “Evivelsysteem” waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd wordt, voldoende beveiligd is. Er wordt aangetoond dat de bestreden beslissing uitgaat van en ondertekend werd door attaché K.D.B., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoekers. De omstandigheid dat de handtekening van deze persoon een elektronische handtekening is, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij uitdrukkelijk dat zij de inhoud van de bestreden beslissing bevestigt. Globaal genomen heeft de verwerende partij dan ook op een voldoende wijze de stelling van verzoekers ontkracht dat een onbevoegde ambtenaar kennis krijgt van de aanvraag van verzoekers en daaromtrent om een niet nader door verzoekers genoemde reden een negatieve beslissing wenst te treffen.

3.31. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

3.32. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van “de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.” Verzoekers betogen als volgt:

“(…) Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A, MAST, J. DUJARDIN, M, VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999. 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14juni 1999, A.C. 1999, nr. 352 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker voegde bij het oorspronkelijk verzoekschrift een werkaanbod. Daarbij werd ook expliciet verwezen naar het regeerakkoord.

Het regeerakkoord - Leterme van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium “langdurige procedure” reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen zouden genomen worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent: (...).

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden,

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietigverklaard moeten worden.”

3.33. Verwerende partij stelt in haar nota dat uit een regeerakkoord geen rechten kunnen geput worden omdat het slechts beleidsintenties bevat. Zij vervolgt dat ten aanzien van verzoekers niet persoonlijk het vertrouwen werd gewekt dat zij geregulariseerd zouden worden of dat zij maar enig verblijfsrechterlijk voordeel zouden genieten.

3.34. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel

houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.35. Met hun betoog met betrekking tot het regeerakkoord van de regering Letermé en de daarin vervatte criteria voor regularisatie van maart 2008, de uitlatingen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en de persberichten die daaromtrent verschenen zijn, tonen verzoekers niet aan dat hen persoonlijk concrete beloften werden gedaan. Evenmin tonen verzoekers aan dat zij op basis hiervan erop konden vertrouwen dat hun aanvraag om verblijfsmachtiging zonder meer positief zou worden beoordeeld. Een regeerakkoord is een geheel van afspraken tussen partijen die samen over een meerderheid in het parlement beschikken, over het beleid dat een nieuwe regering zal voeren. Een regeerakkoord houdt enkel algemene beleidsintenties in die nader dienen uitgewerkt te worden en heeft bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht, waaraan verzoekers rechten kunnen ontleenen. De Raad wijst erop dat in de aanhef van het regeerakkoord van maart 2008 uitdrukkelijk gesteld wordt: *“De regering zal dit regeerakkoord de komende maanden nader uitwerken”* en dat in het luik Migratie specifiek gesteld wordt: *“De regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief.”* Een regeerakkoord kan niet vergeleken worden met een omzendbrief die uitgevaardigd wordt door de bevoegde minister en waarin een bepaalde gedragslijn bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid concreet uitgewerkt wordt. Zuivere beleidsintenties behoren niet tot het materieel recht, net zomin als uitlatingen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of persberichten en zij vormen bijgevolg evenmin het normatief kader waarbinnen het bestuur kan opereren.

Het tweede middel is ongegrond.

3.36. In een derde middel werpen verzoekers een schending op *“van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art. 3 E.V.R.M en het art.9 bis van de Vreemdelingenwet.”*

3.37. Verzoekers betogen als volgt:

“(…) Artikel 62. 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1 98() schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn, Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE. Overzicht van het Belgisch administratief recht. Antwerpen. Kluwer Rechtswetenschappen, 1999. 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde bij de aanvulling d.d. 18 december 2008 op het oorspronkelijk verzoekschrift een werkaanbod voor.

Het regeerakkoord - Letermé van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

- I.v.m. de langdurige procedure

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium “langdurige procedure” reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen zouden genomen worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent: (...).

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden,

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende: "Aangaande het argument dat verzoekster wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd nog gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort".

Gezien de bovenvermelde toezeggingen en uitspraken van de bevoegde autoriteiten is deze uiteenzetting als motivering niet afdoende. Er wordt immers geenszins verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium "lange procedure" uit het regeerakkoord, plots wel een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

- I.v.m. het vaststaand werkaanbod

De regering-Leterme I heeft in haar akkoord vermeld dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen. Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen.

Deze buitengewone politieke situatie vormt op zich een buitengewone omstandigheid voor verzoekster en vele anderen met dezelfde kwalificaties. Verzoeker valt onder deze categorie: hij was op 31.03.2007 in België en heeft een vaststaand werkaanbod.

De bestreden beslissing noemt "het feit dat betrokkene(...° een werkbelofte voorlegt(...)" echter een "element met betrekking tot integratie dat "het voorwerp (kan) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.3. van de wet van 15/12/1980.

Dit is echter al te gemakkelijk; hieruit blijkt geenszins waarom het voor de Belgische staat nog nodig of zelfs nuttig is om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen om hen daar een verblijfsmachtiging te laten aanvragen, terwijl het goed mogelijk is dat zij op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als "economisch migrant". De bestreden beslissing is op dit vlak dan ook niet afdoende gemotiveerd. Dat minstens uit de uitspraken van de Minister kan afgeleid worden dat er geen negatieve beslissing zou genomen worden ten aanzien van verzoekers. Dat anders oordelen zou maken dat het de administratie vrij staat verzoekers om de tuin te leiden."

3.38. Verwerende partij stelt in haar nota vast dat er heden geen instructie, omzendbrief of wetgeving is die bepaalt in welke omstandigheden en voor wie een werkaanbod in aanmerking kan genomen worden voor een regularisatie. Verwerende partij stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die dateert van 30 juli 2008 slechts kan beoordeeld worden op basis van de wetgeving die op dat ogenblik van toepassing is en dat het evident is dat de aanvraag niet kan beoordeeld worden aan de hand van regelgeving die nog niet bestaat.

3.39. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 3 van het EVRM aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze voormeld verdragsartikel in combinatie met de overige aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden werd.

3.40. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.41. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.42. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.43. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.44. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.45. In hun in punt 1.11. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf hebben verzoekers als buitengewone omstandigheden, die volgens hen het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoorden, ondermeer verwezen naar de langdurige asielpprocedure, hun duurzame lokale verankering en de toepassing van het nieuwe regeerakkoord.

3.46. De bestreden beslissing beantwoordt deze argumenten als volgt: *"(...) Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de Regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. (...)"*

3.47. De Raad acht dit antwoord van de gemachtigde van de minister afdoende, deugdelijk en pertinent. Verwezen wordt naar de bespreking van het tweede middel. Uit niets blijkt dat er een moratorium zou bestaan met betrekking tot de beslissingen inzake regularisatie naar aanleiding van de beleidsopties uit het regeerakkoord. De motiveringsplicht vereist niet dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing nog bijkomend dient te motiveren waarom verzoekers ondanks het regeerakkoord, uitspraken van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en persberichten dienaangaande een negatieve beslissing krijgen. Voorts beschouwt de gemachtigde van de minister verzoekers werkaanbod terecht als een element met betrekking tot integratie dat het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Met hun betoog dat het *"goed mogelijk is dat zij*

op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als economisch migrant” kunnen verzoekers voormelde motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen aangezien de toepasselijke reglementering die gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nergens voorziet dat het “*op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als economisch migrant*” als buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoordt. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partijen de overige motieven van de bestreden beslissing, die haar tevens schragen, ongemoeid laten. Een schending van de motiveringsplicht in combinatie met de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het derde middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
mevr. M. EKKA,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE SMET,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

Ch. BAMPS